

LBRIS

We know
books

Ce facem cu România?

volum coordonat de Alexandru Petria

Alexandria
Publishing House

Cuprins

Pentru resuscitarea patriotismului.....	5
Comunismul n-a murit, ci s-a reinventat.....	8
Atenție, cade!.....	19
Un decalog pentru România.....	33
România și patriotismul la fără frecvență.....	41
O majoritate extrem de tăcută.....	60
Avem un Rai, ce facem cu el?.....	100
Legenda Meșterului Manole în secolul de grație 21 sau incompetență a la roumain.....	118
România – de la crize la refacere.....	127
România sau românii?.....	150
Câștigătorii și pierzătorii globalizării în România. Care mai e rolul statului?.....	163
Un nou model de dezvoltare economică pentru România.....	187
Despre control și abolirea libertății!.....	202
Gânduri despre supraviețuirea României.....	211
Sfârșitul rătăcirii și întoarcerea la rădăcini.....	227
Viziunea unui optimist incurabil.....	279
„Ce-ți doresc eu ție ...”.....	283
Cum ar fi să fim liberi?.....	303
România pe care nu o mai cunoaștem. „A cunoaște țara este cel mai bun mijloc de-a o servi”.....	311
Suveranismul presupune regândirea proiectului european.....	362
Ce ne facem cu România?.....	368
Pomăduri, odicoloane, liubemuri.....	391
Soluția național-distributistă de renaștere a României.....	418
Ce facem cu Romania?.....	430
O țară suverană are un popor, nu o populație.....	436
Ce facem cu România? Nimic. E „făcută” deja!.....	455

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Alexandria Publishing House

Str. Mihai Viteazu, nr. 23, Suceava, 720059

alexandriapublishinghouse@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ce facem cu România? / vol. coord. de Alexandru Petria. -

Suceava : Alexandria Publishing House, 2022

ISBN 978-606-8793-44-3

I. Petria, Alexandru (coord.)

821.135.1.09

929

Pentru resuscitarea patriotismului

Noi, cei din generația mea, așa-numiții decretei, ne-am obișnuit că, de obicei, tăcerea este cea mai nimerită în ceea ce privește patriotismul. E ceva intim, care prinde chip, eventual, în curgerea faptelor. Vorbele asupra lui, supralicitarea au adesea ceva obscen și-s de suspectat de nesinceritate, pe drept, din cauza folosirii fără acoperire, demagogic. Dacă politicienii de după 1989 erau patrioți, nu doar în vorbe, acum nu aș fi simțit nevoia să pun cu îngrijorare întrebarea din titlul cărții.

Mi-am învins rezervele și m-am decis să vorbesc despre patriotism din cauza sentimentului urgenței că ne aflăm într-o perioadă de schimbări capitale ale lumii pe care o cunoaștem, iar viitorul nu se anunță fericit dacă stăm în expectativă, pasivi, să treacă istoria peste noi. Dacă nu devenim actanți ai ei. Ceea ce presupune acțiuni cu pornirea în patriotism. Pentru apărarea a ceea ce suntem ca ființe individuale, a caselor și familiilor, a modului de viață normal, în fața asaltului globalismului irațional.

Avem nevoie de-o Românie care să-și urmeze prioritar interesele sale. Nu ale nu știu căror parteneri. Dacă ele coincid, e ok. Dacă nu, trebuie să aibă întâietate ceea ce e spre binele locuitorilor.

Am alergie la naționalismul etnicist. Prin ceea ce scriu de câțiva ani, pledez pentru suveranism, pentru binele tuturor etniilor care trăiesc între granițele țării, fără discriminări.

A cam trecut timpul, dacă dorim să existăm ca stat, să mai acceptăm orice dictat din exterior. Noi, apoi ceilalți. Este de risipit iluzia că alții își proiectează politicile în beneficiul nostru. Doar interesele învârt relațiile interstatale. Unele coincid, altele nu. E pe puncte, nicidecum en-gros, am învățat din lecțiile istoriei.

Nu sunt adeptul izolaționismului, chiar deloc, dar pledez pentru responsabilitate și selectivitate, ceea ce, până la urmă, înseamnă patriotism. Să ne uităm cum procedează statele din Grupul de la Vișegrad. Aceasta e calea.

La alcătuirea volumului, am lansat invitații celor care gândesc asemănător să contribuie cu articole. Desigur, sunt nuanțe de abordare, posibil și puncte divergente. Însă toate persoanele antologate sunt dintre cele cu un parcurs existențial din zona patriotismul ca mod de viață. Dacă nu explicit, implicit.

Inițial, le-am cerut participanților să vină cu texte având un anumit număr de pagini, ca să nu reiasă cumva impresia că e vreunul favorizat sau dezavantajat. Am fost nevoit să renunț la condiție, fiindcă mi-am dat seama că bioritmurile auctoriale sunt extrem de diferite. Și că, până la urmă, contează ca fiecare să-și expună opiniile firesc, în ritmul și stilul caracteristice. De aceea, numă-

rul de pagini alocat fiecărei persoane nu are nimic de-a face cu valoarea individuală. Sunt adeptul laconismului, al scrierii succinte, directe, dar, în final, oamenii sunt de luat cum sunt, fără să-i stresezi cu bariere. Contează transmiterea mesajului.

E prima grupare editorială de amploare, atât prin numărul și numele participanților, cât și prin calitatea textelor, a direcției suveraniste, din spațiul nostru public.

Vă arăt, în ordine alfabetică, semnatarii: Adrian Cherhaț, Alexandru Petria, Alex Costache, Alin Cordoș, Ambrus Béla, Anca-Iulia Beidac, Andrei Bădin, Andrei Marga, Bogdan Alexandru Duca, Cristian Moisoiu, Cristian Socol, Dan Chitic, Gabriel Klimowicz, Gheorghe Piperea, Ioan-Aurel Pop, Ioan Usca, Ionuț Cojocaru, Irina Bazon, Magdalena Vaida, Mirel Palada, Nicolae Iliescu, Ovidiu Hurduzeu, Paul Hitter, Răzvan Bibire și Sorin Grecu. Am renunțat la prezentarea semnatarilor, despre cei mai puțin cunoscuți sunt informații suficiente pe internet.

În cuprinsul cărții, o să găsiți, cu siguranță, multe idei pentru redactarea unor programe de guvernare, ceea ce este o realizare semnificativă, zic.

Ce facem cu România? se vrea un volum pentru resuscitarea patriotismului.

Alexandru Petria

Comunismul n-a murit, ci s-a reinventat

Adrian Cherhaț

Foarte mulți dintre semenii noștri trăiesc cu impresia că social-democrații, inițiați în politică de către Ion Iliescu și Adrian Năstase, perpetuează, în sfera socială, ideologia comunistă, ca urmași ai peceriștilor sau chiar continuatori ai acestora. Numai că, la o analiză atentă, nu prea se vede comunism în formele lor de manifestare și nici în doctrina lor politică, dacă putem vorbi de așa ceva. Din contră, prin baronii locali și prin inițiativele social-politice, observăm mai mult capitalism, în lumini conservatoare, decât atitudini și fapte, din stânga politică.

Ar fi fost prea la îndemână ca acest curent de sorginte bolșevică, care, filosofic vorbind, este cea mai viclană ideologie socială, să pătrundă în viața noastră pe căi cunoscute și intuite. Prea ușor ar fi fost dibuit și combătut. Și, atunci, prin natura sa, comunismul ne vine exact de acolo de unde nu se așteaptă cei mai mulți dintre noi. Și surprinde observatorii vigilenți, dar și adoarme unele conștiințe mai mult sau mai puțin cultivate, lovind din plin și făcând stricăciuni fatale în viața societății.

În anii '70, când a ajuns în Occident, venind din

URSS, Alexander Soljenițan i-a uimit pe cei care l-au întâmpinat, spunând: „Eu vin din viitorul vostru.” Poate că unii n-au înțeles aceste vorbe, părând o previziune imposibilă. Era absurd și absolut fără nicio logică să creadă cineva că Europa Occidentală se îndreaptă spre comunismul care făcea ravagii dincolo de Cortină. Numai că ceea ce a scornit tătucul Marx, cândva, se poate plia pe diferite structuri și forme, răsărind de unde nu se așteaptă nimeni, pentru a distruge ordinea și armonia creației.

Comunismul, ca ideologie prin excelență demonică, urmează îndeaproape spiritul răului, care excelează prin viclenie și impostură. Astfel că nu va urma, de fiecare dată, aceleași scheme de manifestare grotescă și primitivă, ci se va exprima în diverse forme, unele chiar sofisticate, dar urmărind același scop: suprimarea libertății omului și a valorilor sale tradiționale. Așadar civilizația creștină în care au înflorit națiunile cu valorile lor culturale specifice va fi ținta principală permanentă a ideologiei marxiste pe toate fronturile.

În anul 1915, chiar înainte de organizarea temeinică a ceea ce se va numi mișcarea comunistă, Antonio Gramsci, liderul comuniștilor italieni, spunea cu nonșalanță: „Nu vom cuceri această lume dacă nu dăstrugem două instituții fundamentale – Biserica și Familia. Vom miza tot timpul pe minorități, indiferent de natura lor, sexuale sau rasiale, pentru a câștiga lupta.” Încă de la „părintele” lor, Karl Marx, aceștia aveau o țintă clară, civilizația creștină cu tot ceea ce ține de ea: Biserica, Națiunea,

Până la așezarea lui artificială în spiritul național ceva mai târziu, comunismul promova universalismul marxist prin Komintern, luptând frenetic împotriva a tot ceea ce însemna stat național. România Mare era numită, după 1918, țară imperialistă care subjugă minoritățile din hotarele sale, pe când Rusia Sovietică era imaginea emblemă a lumii în care națiunile se dizolvă într-o mare patrie a unității proletare în care trăiește omul nou. Valorile morale creștine erau eradicate, familia, desființată și înlocuită cu conviețuirea liberă fără prejudecăți, iar femeia trebuia să anuleze diferența față de bărbat prin atitudini sfidătoare față de vechile metehne sociale.

Marxista Klara Zetkin a pus bazele unei ideologii feministe, stabilind chiar o zi internațională a femeii – 8 Martie – în care femeia trebuia să-și depășească condiția de soție și mamă, devenind o luptătoare pe frontul unei lumi noi în care avea dreptul la sexualitate liberă, avort și viață fără prejudecăți, umăr la umăr cu bărbatul, de care nu se mai deosebea. Utopia omului nou, robotizat, care făcea ceea ce i se spunea și care schimba lumea după bunul lui plac, fără deosebire între bărbat și femeie, era proiecția marxismului în regimurile comuniste de tristă amintire. Revoluția aducătoare de așa-zis progres prin eradicarea vechilor clase sociale și structuri ale orânduirii omenești era mijlocul și ținta finală a comunismului.

În vremurile noastre observăm un curent extrem de asemănător cu formulele inițiale ale comunismului, pe

care îl numim generic globalism și care a cuprins organismele instituționale ale Europei. La o analiză minuțioasă se constată o asemănare izbitoare, dusă până la identitate, între comunismul incipient și globalismul actual, atât în ceea ce privește conținutul, cât și în modul de acționare. Practic, comunismul s-a reinventat în formele globale ale viziunii moderne, vizând aceleași ținte ca și în trecut: Biserica, Familia, Națiunea și Libertatea, ca expresii istorice ale unui trecut numit de adepții noului curent desuet și inadecvat vremurilor moderne.

Revoluția marxistă renaște în forme moderne, păstrând în esență același specific al răului camuflat, care dorește să controleze omul și lumea lui în cele mai mici amănunte. Lupta împotriva exploatării omului de către om primește fațada luptei împotriva corupției generalizate; lupta împotriva imperialismului se transformă în acțiune împotriva valorilor naționale și a memoriei trecutului; iar lupta împotriva misticismului și superstiției s-a transformat în asalt asupra credinței religioase și a vieții Bisericii care împiedică la modul cel mai serios controlul minții omului și înrobirea sa patimilor interioare și fricii. În viziunea noilor profeți ai timpului, progresul științific este absolut incompatibil cu orice manifestare religioasă, în general, așa cum afirmă și vechii dascăli ai comunismului.

Dacă analizăm lucrurile fără patimă și fără părtinire, constatăm că atât vechiul comunism, cât și noul globalism așază problemele, extrem de fals, pe tabla socială.

Toleranța și dreptatea generate de corectitudinea politică sunt doar minciuni menite să impresioneze ochiul, dar, în esență, ele duc exact la contrariul lor. Pentru că noii comuniști nu sunt dispuși să țină cont de libertatea fi-rească a omului și să o respecte. Țelul lor suprem este să stăpânească în mod totalitar, supunând și controlând, după standardele lor, toate aspectele vieții personale. Nu mai poți avea opinii contrare principiilor lor, trebuie să ascuți și să respecti întocmai directivele autorităților, iar răspunderea pentru calitatea vieții și organizarea ei aparțin adeptilor ideologiei, nu persoanelor implicate. Nerespectarea acestora duce inevitabil spre eliminarea oponenților.

Toleranța este doar față de ceea ce spunem noi, nu și față de adepții tradițiilor și valorilor naționale; libertatea este deplină numai în sfera pe care o construim noi, nu în orice privință a deciziilor pe care o persoană poate să le ia; progresul vieții omului se realizează doar în contextul secular pământesc, prin mijloace tehnologice, nu și pe planul credinței religioase care ar trebui izolată, până la eradicare, ca „opiu pentru popor”. Orice minte limpede observă falsitatea și perfidia acestor apucături, care nu sunt de astăzi, ci sunt ceva mai vechi, având rădăcinile în chiar scornelile inițiatorului revoluției mondiale, maleficul Karl Marx.

Falsitatea conținutului promovat de vechiul și noul comunism este evidentă atât în ceea ce este afirmat în sfera socială a gândirii omenești, cât și în prezentarea ce-

lor împotriva cărora acesta luptă cu înverșunare. Dacă contextul valorilor naționale este, pur și simplu, ignorat, credința religioasă și Biserica sunt atacate la baionetă și prezentate într-o lumină absolut mistificatoare. Viața creștină este socotită apanaj al trecutului ce nu mai corespunde realităților prezente și, mai mult decât atât, împiedică progresul și dezvoltarea civilizației omenești.

Că aceasta este o mare minciună de propagandă, și-ar da seama oricine ar gândi serios și ar cerceta puțin cum stau lucrurile în viața Bisericii creștine. În esența sa, creștinismul, prin învățăturile Evangheliei lui Hristos, a produs cea mai mare dezvoltare a omenirii, în general, și a generat o calitate evidentă a vieții în societățile care au primit credința în Hristos. Dragostea față de aproapele, respectarea libertăților personale, înfrânarea patimilor și bucuria de a trăi, în această lume, au adus omenirii o normalitate umană greu de anticipat în societățile păgâne. Toate au generat o civilizație care a făcut posibilă evoluția socială, economică, politică și științifică în perioada modernă și contemporană.

O să amintesc aici două lucrări referitoare la aportul credinței creștine în ceea ce privește dezvoltarea și creșterea calitativă a vieții omului: Andrei Kuraev, *Daruri și anateme. Ce a adus creștinismul lumii*, Editura Sophia, București, 2004, și Alvin J. Schmidt, *Cum a schimbat creștinismul lumea*, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2018. Atât diaconul ortodox și filosoful rus Andrei Kuraev, cât și pastorul luteran și sociologul american Al-

vin J. Schmidt fac o analiză serioasă a rolului credinței creștine în modernizarea lumii și ridică la firească relațiile dintre oameni și grupuri sociale.

În primul rând, creștinismul, după cei doi autori, a trasat principiile și modul de viață corespunzător naturii omenești, avertizând și asupra aspectelor negative care duc la distrugerea omului, ca persoană, și a societății. Aceasta, fără să impună în mod totalitar adoptarea vieții în Hristos, care va ține întotdeauna de conștiința omului și de libertatea sa. Libertatea conștiinței a fost și rămâne veșnic valoarea supremă a credinței creștine, a modului în care este înțeleasă relația cu Dumnezeu și cu ceilalți oameni. Fără libertate nu poate exista creștinism, iar un totalitarism creștin este o anihilare și o denaturare gravă a vieții creștine.

În al doilea rând, creștinismul a produs desvrăjirea lumii sau demitizarea universului, pe care omenirea a moștenit-o de la religiile păgâne. Lumea era socotită o parte a divinității sau chiar o întruchipare a zeilor, iar atitudinea omului față de aceasta era marcată de o frică ancestrală religioasă care a condus la adularea ei. Învățătura Evangheliei lui Hristos a descoperit lumea în simplitatea ei, dincolo de bine și de rău, ca spațiu creat de Dumnezeu, pe care omul îl poate cunoaște prin cercetare și experiență. Astfel creștinismul a inițiat dezvoltarea științelor, girând cunoașterea științifică, iar primii oameni de știință și, apoi, cei mai mulți dintre ei au fost creștini declarați și practicanți.

În al treilea rând, creștinismul a ridicat noțiunile de dreptate, egalitate, educație și sănătate la cel mai înalt nivel al umanității din istorie. A propovăduit aceeași dragoste a lui Dumnezeu față de toți oamenii, bogați sau săraci, liberi sau sclavi, conducători sau supuși, școliți sau neșcoliți; a ridicat femeia la nivelul de demnitate umană, așa cum a fost creată de Dumnezeu, prin rolul Maicii Domnului în lucrarea de mântuire a lumii și cinstirea acesteia în viața creștină; a înființat școli pentru toată lumea, susținând cunoașterea în procesul de dezvoltare a omului și a societății; și a încurajat cercetările din domeniul medicinei și al sănătății, girând știința medicală și înființarea de instituții spitalicești prin actele creștine ale sfinților doctori fără de arginți și existența așezămintelor de asistență socială.

Iar, în al patrulea rând, creștinismul a pus în lumină faptul extraordinar al organizării oamenilor în grupuri etnice, denumite neamuri, popoare sau națiuni. Fiecare astfel de grup a dezvoltat, de-a lungul istoriei sale, o serie de virtuți și valori umane cu privire la cultură, credință sau mod de viață. Când Iisus i-a trimis pe ucenici la propovăduire, în lume, le-a spus: „Mergând, învățați toate neamurile...” (Matei 28, 20), nu a zis: „Mergând, învățați toți oamenii.” Adică a avut în vedere importanța grupului etnic ca mod concret de existență și de relaționare interumană. De aceea, Biserica Universală a fost de la început constituită ca o comuniune a neamurilor și afirmată ca un model de societate umană. Până astăzi,